

гледа равнодушно преминаването на толкова кръстоносци през Византия? Дали няма да се дойде до бран между Фридрих и ромеите? Тогава и ние ще можем да се намесим, помагайки на алеманите, за да си върнем Средец и Долна земя...

Асен слушаше внимателно, ала внезапно върза тревога го прекоси, той скочи, почна да се разхожда с неспокойни стъпки нагоре-надолу из посланата с плочи кръгла стая на бойницата, спирайки се от време-навреме, за да доливи някой шум от вън.

- Фридрих може да... - поиска да довърши мисълта си Калопетър, ала брат му го пресече:

- Не! Не мога... Ще отида да видя.

Петър и Иваница бързо се вдигнаха, спуснаха се към царя.

- Безумен ли си? По всички дружове дебне смъртта...

Асен препаса меч си. Двамата му братя препречиха пътя му.

- Не. Не бива да играеш със живота си. Ловеч се държи само защото знае, че си тук. Ако стане нещо с тебе, градът ще поиска да излезе извън стените да подири храна до насита, ала още е рано, опасно е... Може би Исак Ангел ни слага примка...

В миг пред Асена се мернаха изпитите от глад и лишения лица на ловчанди. В очите им гореше твърда решителност: Всички ще умрем, но Ловеч не даваме... Ръцете му се сгърчиха от ярост и мъка. А малкият, малкият! Исак е злалон. Може да го убие, или ослепи... Наследникът на престола, надеждата на държавата, малкият Йоан-Асен...

Бащиното сърце изтръпна пред ужаса на видението. Но и друга мисъл го разякдаше като отрова. А Елена? Неверни ръце бяха ромейските. Кога вълк влезе в стадото, мирно ли излизаше? Кога дете падне в огъня, здраво ли оставаше? Грозна картина трепна пред трескавите му очи...